

Reactie internetconsultatie ‘Fiscale Verzamelwet 2028’

Amsterdam, 10 september 2026

Geachte heer/mevrouw,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de NOB) heeft met belangstelling kennisgenomen van de internetconsultatie ‘**Fiscale Verzamelwet 2028**’ (hierna: de consultatie) en geeft hierbij graag een reactie.

In deze reactie vraagt de NOB aandacht voor diverse aspecten van de voorgestelde maatregelen die naar haar mening nadere verduidelijking behoeven.

Met haar reactie wil de NOB bijdragen aan de ontwikkeling van goede wetgeving die rechtszekerheid en rechtsbescherming biedt en totstandkoming van eenvoudigere, handhaafbare en uitvoerbare wetgeving.

Met vriendelijke groeten,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

prof. mr. dr. Arco Bobeldijk
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen

1. Reactie op de de voorgestelde maatregelen

Onderdeel 2.3. Excessief lenen bij immigratie

In de consultatie worden de ‘excessief lenen’ regelingen aangepast ingeval van een immigratie naar Nederland. De aanpassingen betreffen twee kwesties.

Ten eerste wordt geen negatief fictief regulier voordeel in aanmerking genomen bij de aflossing van een lening van de BV, als de schuld eerder is aangegaan in de buitenlandse periode. Hiermee beoogt de wetgever te voorkomen dat een negatief inkomen in Nederland in aanmerking wordt genomen, terwijl het positieve inkomensbestanddeel niet in Nederland in de belastingheffing is betrokken. Als uitgangspunt dient naar de mening van de NOB te gelden dat negatief inkomen, zoals een negatief fictief regulier inkomen, enkel in aanmerking wordt genomen als het positieve inkomensbestanddeel eerder in de belastingheffing is betrokken. De Hoge Raad wijst in ECLI:NL:HR:2005:AU6909 op de redelijkheid die dat rechtvaardigt.

Verder wordt een regeling getroffen voor het geval dat na de immigratie, in de Nederlandse periode, de schuld eerst is verlaagd (een situatie waar de voorgaande opmerkingen op zien) en daarna weer wordt verhoogd. De toename van de schuld leidt dan, als de NOB de toelichting goed begrijpt, niet tot een verhoging van het maximumbedrag van artikel 4.14c lid 1 Wet IB 2001 (zijnde de omvang van de schuld ten tijde van de immigratie, met een minimum van EUR 500.000). Ingeval de afname van de schuld – zoals uit het eerste deel van het voorstel volgt – niet tot een negatief inkomen leidt in Nederland, is het in de ogen van de NOB onredelijk dat een toename van de schuld tot de omvang ten tijde van de immigratie, wel tot een belastbaar voordeel leidt. Een toename die uitgaat boven de omvang van de schuld ten tijde van de immigratie kan uiteraard wel belast worden.

Naar de mening van de NOB is er sprake van een redelijke regeling als bij immigratie het bedrag van artikel 4.14c lid 1 Wet IB 2001 wordt gesteld op de omvang van de schuld ten tijde van de immigratie (met een minimum van EUR 500.000) en dit bedrag in de plaats treedt van het bedrag van EUR 500.000. Hiermee wordt ook de situatie gelijk behandeld aan het geval dat de schuld eerst wordt verhoogd (een fictief regulier voordeel) en daarna weer wordt verlaagd (een negatief fictief regulier voordeel) tot de omvang van de schuld ten tijde van de immigratie.

De NOB is zich ervan bewust dat er dan verschillen kunnen bestaan tussen belastingplichtigen, omdat personen die in het buitenland een schuld hebben opgebouwd een hogere schuld kunnen aanhouden zonder dat dit tot belastingheffing in Nederland leidt. Dit is echter te rechtvaardigen omdat hun uitgangspositie anders is en de (toename van de) schuld niet in Nederland is ontstaan.

De voorgestelde regeling treedt naar verwachting met terugwerkende kracht in werking per 1 januari 2025. Onduidelijk is hoe wordt omgegaan met belastingplichtigen die vóór die datum zijn geïmmigreerd en op dat moment reeds schulden hadden bij de eigen vennootschap. De NOB verzoekt om duidelijk overgangsrecht voor bestaande immigratiesituaties, in het bijzonder voor gevallen waarin het maximumbedrag reeds is vastgesteld op grond van de huidige wettekst.

Onderdeel 2.8. Voorkoming verjaring bij tweetrapsmaking

In de consultatie wordt een regeling voorgesteld om verjaring te voorkomen bij tweetrapsmakingen door de aanslagtermijn te verlengen met de periode tussen het tijdstip van verkrijging (vervulling van de voorwaarde) en de dag na inschrijving van de overlijdensakte van de bezwaarde in de registers van de burgerlijke stand. De regeling ziet op situaties waarin de ontbindende en opschortende voorwaarde in vervulling gaan voor het tijdstip van het overlijden van de bezwaarde.

De NOB begrijpt de achtergrond van deze aanpassing, zeker in situaties waarin bewust op termijnoverschrijding zou worden gepland, maar signaleert ook dat de voorgestelde verlenging van de aanslagtermijn weliswaar het heffingslek adresseert, maar tegelijkertijd in voorkomende gevallen langdurige fiscale onzekerheid voor de verwachter kan creëren. De verlenging wordt berekend over de periode tussen het tijdstip van verkrijging (vervulling van de voorwaarde) en de dag na inschrijving van de overlijdensakte van de bezwaarde in de registers van de burgerlijke stand. Hoewel dit doorgaans niet het geval zal zijn, kan deze periode een lange tijd beslaan. Daarbij is van belang dat de reguliere termijnsystematiek op het uitgangspunt berust dat het heffingsbelang na verloop van tijd moet wijken voor de rechtszekerheid van belastingplichtigen.¹ De vijfjaarstermijn voor navordering vervult daarbij een duidelijke begrenzendende functie. Ook bij de invoering van die twaalfjaarstermijn voor buitenlandse bestanddelen heeft de wetgever uitdrukkelijk opgemerkt dat een in de tijd onbeperkte navorderingsbevoegdheid niet past in het Nederlandse belastingrechtssysteem en dat de termijn van navordering niet langer behoort te zijn dan redelijkerwijs nodig is om tot een verantwoorde handhaving van de belastingwetten te komen.²

De voorgestelde regeling doorbreekt die begrenzing in voorkomende gevallen. Een verwachter die te goeder trouw heeft nagelaten aangifte te doen – bijvoorbeeld omdat hij niet op de hoogte was van de fiscale gevolgen van de vervulling van de voorwaarde – kan geconfronteerd worden met een aanslag die pas lang na de materieel belaste verkrijging wordt opgelegd. Daarmee wordt het heffingsbelang volledig beschermd, terwijl de ratio van de reguliere vijfjaarstermijn — rechtszekerheid na verloop van tijd — onvoldoende tot uitdrukking komt.

¹ *Kamerstukken II 1954/55, 4080, nr. 3 en NEV, Kamerstukken II 1990/91, 21 423, nr. 7.*

² *NEV, Kamerstukken II 1990/91, 21 423, nr. 7, blz. 2.*

De NOB verzoekt daarom te overwegen een maximale verlengingsduur op te nemen voor de voorgestelde termijnverlenging bij tweetrapsmakingen (bijvoorbeeld tien of vijftien jaar na het tijdstip van vervulling van de voorwaarde). De NOB merkt overigens op dat een vergelijkbaar vraagstuk speelt bij de schenkbelasting. Op grond van artikel 66 lid 1 onderdeel 2° SW 1956 geldt bij schenkingen – ook onvoorwaardelijke – reeds een in potentie zeer lange navorderingstermijn indien geen aangifte is gedaan, nu die termijn pas aanvangt na inschrijving van de overlijdensakte van de schenker of de begiftigde. De vraag of de termijn niet evenzeer aan een absolute beperking onderhevig zou moeten zijn, geldt naar de mening van de NOB dan ook onverkort voor de schenkbelasting.

Onderdeel 2.11. Meldingsplicht voor de vervreemder van aandelen in een OZR

De voorgestelde maatregel introduceert een meldingsplicht voor de vervreemder van de juridische eigendom van aandelen in een onroerendezaakrechtspersoon³ (OZR). Allereerst merkt de NOB op dat de voorgestelde maatregel een materiële uitbreiding van de bestaande verplichtingen vormt die potentieel een brede doelgroep raakt en diverse vragen oproept over de proportionaliteit en uitvoerbaarheid, zoals hierna verder toegelicht. Tegen deze achtergrond meent de NOB dat de voorgestelde maatregel zich naar haar aard minder goed leent voor opname in een fiscale verzamelwet. Naast het voorstel om de invoering van de meldingsplicht te heroverwegen, geeft de NOB dan ook in overweging om een eventueel aangepast voorstel afzonderlijk in consultatie te brengen.

De NOB wijst erop dat de voorgestelde maatregel ertoe leidt dat bij iedere juridische eigendomsoverdracht van aandelen in een OZR een melding door de vervreemder is vereist. Daarbij wordt verder geen rekening gehouden met de kennis- en informatiepositie van de vervreemder.

In dat kader benadrukt de NOB dat het in de praktijk zeer regelmatig voorkomt dat aandelen in een rechtspersoon worden gehouden door aandeelhouders met een relatief beperkt belang in een OZR. Voor dergelijke aandeelhouders speelt de kwalificatie van de rechtspersoon veelal geen rol, omdat bij hun eigen verkrijging geen sprake was van een kwalificerend belang als bedoeld in artikel 4 lid 3 WBR. Het voorstel brengt evenwel met zich dat ook deze aandeelhouders bij een latere vervreemding moeten beoordelen of sprake is van een OZR.

³ Op grond van artikel 4 lid 1 onderdeel a WBR wordt een rechtspersoon aangemerkt als een OZR indien op het moment van de verkrijging van de aandelen, dan wel op enig moment gedurende de daaraan voorafgaande twaalf maanden, de bezittingen van de rechtspersoon voor meer dan 50% bestaan uit (beperkte rechten met betrekking tot) onroerende zaken, waarvan ten minste 30% uit in Nederland gelegen onroerende zaken bestaat (de bezitseis). Daarnaast moeten die (beperkte rechten met betrekking tot) onroerende zaken als geheel genomen hoofdzakelijk (70% of meer) dienstbaar zijn aan het verkrijgen, vervreemden of exploiteren van die onroerende zaken (de doeleis). Onder een 'rechtspersoon' wordt in dit verband verstaan een rechtspersoon met een in aandelen verdeeld kapitaal, zoals een BV, NV of een daarmee vergelijkbare buitenlandse vennootschap.

De NOB acht dit bezwaarlijk. In de praktijk beschikken vervreemders immers niet steeds over de benodigde kennis en informatie om een dergelijke beoordeling te kunnen maken. Daarbij merkt de NOB op dat het in de praktijk niet altijd eenvoudig is om vast te stellen of sprake is van een OZR, ook niet als er fiscaal adviseurs betrokken zijn. Het risico op een verzuimboete zal er niettemin toe kunnen leiden dat vervreemders zich genoodzaakt zien een dergelijke beoordeling te maken.

Tegen deze achtergrond acht de NOB de voorgestelde maatregel niet proportioneel en moeilijk uitvoerbaar voor vervreemders. Ook roept de maatregel bij de NOB twijfels op over de juistheid van de in de memorie van toelichting opgenomen inschatting van de uitvoeringslasten van EUR 20 per melding. De beoordeling of sprake is van een OZR kan immers een inhoudelijke analyse vereisen die aanzienlijk verder gaat dan de veronderstelde administratieve handelingen.

Verder wijst de NOB erop dat de meldingsplicht niet beperkt wordt tot gevallen waarin evident sprake is van een relevant heffingsbelang. Naast situaties waar geen kwalificerend belang als bedoeld in artikel 4 lid 3 WBR wordt verkregen, kan hierbij onder meer worden gedacht aan transacties waar een vrijstelling kan worden toegepast. In dergelijke gevallen is niet zonder meer duidelijk welk aanvullend fiscaal belang met de meldingsplicht wordt gediend anders dan dit leidt tot een lastenverzwaring bij de vervreemder. De NOB acht het dan ook niet proportioneel om dergelijke overdrachten zonder nadere afbakening binnen de reikwijdte van de meldingsplicht te brengen.

Gelet op het voorgaande geeft de NOB daarom in overweging om de invoering van een meldingsplicht voor vervreemders te heroverwegen. Indien de wetgever invoering van een aanvullende meldingsplicht toch wenselijk acht, zou kunnen worden overwogen de reikwijdte daarvan te beperken tot vervreemders van een controlerend belang van meer dan 50%. Voor dergelijke aandeelhouders mag eerder worden verondersteld dat zij beschikken over de informatie die nodig is om de OZR-status van de rechtspersoon te beoordelen. Een dergelijke afbakening maakt de wetgeving beter uitvoerbaar vanuit het perspectief van de vervreemder van de aandelen.

Tot slot, geeft de NOB in overweging om, in het geval de voorgestelde maatregel wordt geïmplementeerd, kritisch te kijken naar het proces rondom het opvragen van het meldingsformulier en de vormgeving daarvan. De NOB acht het niet passend om aan te sluiten bij het meldingsformulier dat door vervreemders van de economische eigendom moet worden ingediend, zoals de memorie van toelichting thans doet vermoeden. Zo dient op laatstgenoemde formulier de verkrijger vermeld te worden. In bepaalde situaties zal dat leiden tot praktische onmogelijkheden, omdat de verkrijger niet bekend zal zijn. Hierbij valt onder meer te denken aan aandelen die worden vervreemd via een beurs.

Onderdeel 2.18. Vereenvoudiging uitvoering belastingvermindering energiebelasting

De NOB onderschrijft het uitgangspunt van het kabinet dat de belastingvermindering in de energiebelasting vereenvoudiging behoeft. Energieleveranciers zijn belastingplichtig en lopen het risico op naheffing, maar moeten zich bij de beoordeling of sprake is van een onroerende zaak met een verblijfsfunctie in overwegende mate baseren op informatie van de klant die juist belang heeft bij toepassing van de vermindering. Die tegengestelde belangen, in combinatie met een open norm, komen de uitvoerbaarheid van de regeling niet ten goede. Een objectievere maatstaf voor de vermindering aan de hand van bestaande basisregistraties is dan ook een begrijpelijke keuze. De NOB signaleert bij de uitwerking niettemin een aantal aandachtspunten.

Gegevensuitwisseling GUE en C-AR

De voorgestelde systematiek gaat in de uitvoering uit van gegevens uit de Landelijke Voorziening (LV) BAG, de LV WOZ (via de service van de GUE) en het Centraal Aansluitingenregister (C-AR), terwijl het voorgestelde tweede lid, onderdeel a, aanknoopt bij de gebruiksfunctie als bedoeld in bijlage I bij het Besluit bouwwerken leefomgeving.

De toelichting operationaliseert dit criterium echter niet aan de hand van het gebouw, maar aan de hand van het verblijfsobject: getoetst wordt of ten minste één verblijfsobject in de LV BAG een ander gebruiksdoel heeft dan 'overige gebruiksfunctie'. Een gebouw en een verblijfsobject vallen niet noodzakelijkerwijs samen: één gebouw kan meerdere verblijfsobjecten omvatten en één verblijfsobject kan zich over meerdere gebouwen uitstrekken. De NOB vraagt zich af of de wettekst, die spreekt van de gebruiksfunctie van het gebouw, wel aansluit bij het criterium zoals dat in de uitvoering feitelijk wordt toegepast, namelijk het gebruiksdoel van het verblijfsobject zoals geregistreerd in de LV BAG, en geeft in overweging het tweede lid, onderdeel a, redactioneel te laten aansluiten bij het BAG-begrippenkader in plaats van bij het Bbl-begrippenkader.

De NOB ziet daarnaast graag bevestigd dat energieleveranciers op de inhoud van de reactie van de GUE en de status uit het C-AR mogen vertrouwen. Indien (bijvoorbeeld) een garagebox in de LV BAG een ander gebruiksdoel dan 'overige gebruiksfunctie' heeft, kwalificeert het object voor de vermindering terwijl materieel geen sprake is van een object met een verblijfsfunctie. In dergelijke gevallen moet naar de mening van de NOB vaststaan dat de energieleverancier mag vertrouwen op de gegevens verkregen van de GUE/C-AR en dat naheffing ter zake van de belastingvermindering niet mogelijk is.

Tegelijkertijd meent de NOB dat door aansluiting bij de LV BAG, LV WOZ en C-AR de gebruiker gebonden is aan registraties die hij niet zelf aan kan passen. Een onjuiste registratie kan ertoe leiden dat de vermindering niet wordt toegepast, met een nadeel van ruim EUR 500 per jaar (excl. btw) terwijl daartegen voor de gebruiker geen (fiscaal) rechtsmiddel openstaat.

De voorgestelde toelichting laat in het midden wat geldt indien een registratie met terugwerkende kracht wordt gecorrigeerd. Zij vermeldt slechts dat de vermindering vanaf een bepaalde datum wordt toegepast. Indien een gebruiker (bijvoorbeeld) de registratie van de gebruiksfunctie in de BAG wil laten aanpassen, dient hij zich tot de gemeente te wenden. De NOB kan zich voorstellen dat dergelijke verzoeken niet door alle gemeenten op korte termijn kunnen worden verwerkt. Bovendien kunnen verzoeken tot aanpassing aanleiding geven tot discussie met de gemeente. In die gevallen kan het daardoor langer duren voordat de vermindering voor gebruikers beschikbaar komt, omdat eerst op het verzoek moet zijn beslist en de wijziging moet zijn verwerkt. De NOB verzoekt te verduidelijken of de vermindering in dat geval alsnog over de achterliggende periode wordt verleend, en geeft, indien dat niet het geval is, in overweging voor die gevallen te voorzien in een teruggaafmogelijkheid bij de inspecteur vergelijkbaar met de regeling voor blokelektriciteit.

Toepassing per primair allocatiepunt

De term 'allocatiepunt dat in bedrijf is' wordt in de voorgestelde wettekst noch in de toelichting nader gedefinieerd. Uit de toelichting (p. 36) volgt dat deze status wordt afgeleid uit het C-AR en samenhangt met de vraag of de aansluiting actief is. De NOB verzoekt te bevestigen dat de kwalificatie uitsluitend wordt bepaald aan de hand van de in het C-AR vastgelegde status, zonder zelfstandige materiële toets, zodat ook op dit punt geen ruimte voor discussie resteert.

Voorts wordt aan het voorgestelde eerste lid toegevoegd dat de vermindering slechts kan worden toegepast per aansluiting waaruit elektriciteit aan de gebruiker wordt geleverd met een allocatiepunt dat in bedrijf is. De NOB meent dat dit kan leiden tot onduidelijkheid in de praktijk. Uit de toelichting volgt dat de vermindering uitsluitend kan worden toegepast op het primaire allocatiepunt (zie ook artikel 20c Uitvoeringsregeling belastingen op milieugrondslag). De NOB vraagt zich af of daaruit volgt dat voor de toepassing van de vermindering slechts vereist is dat per aansluiting een (primaire of additioneel) allocatiepunt in bedrijf is, of dat vereist is dat het *primaire* allocatiepunt in bedrijf is.

Levering anders dan via een aansluiting

Het voorgestelde achtste lid (nieuw) verwijst naar 'artikel 50, derde lid'. Bij de Wet beëindiging salderingsregeling (Stb. 2025, 17) is voorzien in het vervallen van het huidige tweede lid van artikel 50 Wbm, onder vernummering van het derde tot en met achtste lid tot tweede tot en met zevende. Die vernummering is op dit moment nog niet in werking getreden, zodat de verwijzing in het voorgestelde achtste lid vooralsnog correct is. De NOB gaat ervan uit dat, nu de onderhavige wijziging van artikel 63 pas per 1 januari 2029 in werking treedt, de verwijzing naar 'artikel 50, derde lid' zal worden aangepast zodat de verwijzing op het moment van inwerkingtreding van het voorgestelde achtste lid naar het juiste lid blijft verwijzen.

Tot slot begrijpt de NOB dat ingevolge het voorgestelde achtste lid (nieuw) de ‘oude’ methodiek blijft gelden bij levering anders dan via een aansluiting, hetgeen onder meer levering via een directe lijn betreft. Voor die situaties blijft de huidige problematiek omtrent de vermindering onverkort bestaan. Daarmee ontstaat bovendien mogelijk een ongelijkheid tussen afnemers van het distributienet, voor wie de criteria aanzienlijk eenduidiger worden, en afnemers via een directe lijn. Daarbij tekent de NOB aan dat het onderscheid tussen het tweede en het achtste lid niet alleen ziet op de wijze van vaststelling, maar mogelijk ook op de reikwijdte van het criterium zelf. Het voorgestelde tweede lid kent de vermindering toe zodra ten minste één gebouw binnen de onroerende zaak een kwalificerende gebruiksfunctie heeft, ongeacht het gebruiksdoel van de overige gebouwen op diezelfde onroerende zaak, terwijl voor gevallen onder het achtste lid de bestaande, striktere materiële toets blijft gelden.

De NOB verzoekt in de toelichting in te gaan op de rechtvaardiging van dit onderscheid en op de vraag hoe wordt voorkomen dat beide criteria in de uitvoering uiteenlopen. Daarnaast vraagt de NOB zich af of er ook alternatieven zijn overwogen, bijvoorbeeld dat ook bij levering via een directe lijn toepassing van de vermindering wordt gegarandeerd indien wordt aangesloten bij de WOZ-beschikking (na verstrekking door de gebruiker) in combinatie met het gebruiksdoel uit de (openbare) LV BAG.

Onderdeel 2.20. Overgangsrecht bij de Wet fiscaal kwalificatiebeleid rechtsvormen

In onderdeel 2.20 van de consultatie wordt voorgesteld om, in het kader van de Wet fiscaal kwalificatiebeleid rechtsvormen (Wet FKR), met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2025 overgangsrecht te treffen voor de box 2-doorschuifregelingen dat zo veel mogelijk aansluit bij het reeds bestaande BOR-overgangsrecht.

De NOB verwelkomt het voorgenomen herstel van deze ommissie. De NOB doet wel de suggestie om de exacte casuspositie(s) waarop deze aanpassing ziet te verduidelijken. De casus waarop het overgangsrecht en deze aanpassing zien betreft namelijk de situatie waarin de onderneming in de commanditaire vennootschap zelf wordt gedreven. Voor die situatie ontstaat voor de natuurlijke personen of rechtspersonen die commanditair vennoot zijn de medegerechtigdheid tot de onderneming van de commanditaire vennootschap.

De NOB stelt voor om te verduidelijken dat deze regeling niet ziet op situaties waarin de commanditaire vennootschap een gewoon (aanmerkelijk) belang houdt in een rechtspersoon (bijvoorbeeld een besloten of naamloze vennootschap). In dat geval is, vanwege de fiscale transparantie van de CV, voor de commanditair vennoot sprake van een gewoon aandelenbelang. Voor dergelijke (indirecte) aandelenbelangen gelden de beperkingen die worden gesteld aan medegerechtigdheden of cumulatief preferente aandelen niet en is ook geen overgangsrecht benodigd. De NOB verwijst in dit kader naar het kennisgroepstandpunt KG:063:2023:3 waarin een gelijke uitleg wordt gehuldigd.

De NOB signaleert daarnaast dat vergelijkbare vragen kunnen opkomen bij buitenlandse rechtsvormen die op grond van de Wet FKR als cv-achtig of fiscaal transparant worden aangemerkt. Dit betreft dan zowel de situatie waarin een onderneming wordt gedreven in de betreffende cv-achtige/fiscaal transparante entiteit als de situatie waarin de betreffende cv-achtige/fiscaal transparante entiteit een (gewoon) aandelenbelang in een vennootschap met een in aandelen verdeeld kapitaal houdt. In het eerste geval zou het overgangsrecht moeten gelden. In het tweede geval spelen de beperkingen voor medegerechtigdheden of preferente aandelen geen rol. De NOB verzoekt ook om voor dergelijke situaties verduidelijking te geven terwijl evenmin sprake is van een beleggersbelang dat de BOR beoogt uit te sluiten.

2. Tot slot

De NOB is uiteraard graag bereid deze reactie op het wetsvoorstel/internetconsultatie nader toe te lichten en daartoe in overleg te treden. Een afschrift van deze reactie wordt op onze website gepubliceerd.⁴

Over de NOB

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (NOB) is opgericht in 1954. We zijn de beroepsvereniging van universitair opgeleide belastingadviseurs in Nederland en behartigen de gemeenschappelijke belangen van onze leden. We staan voor een uitstekende beroepsuitoefening door het aanbieden van opleidingen voor onze leden, het toepassen van onze code of conduct en de handhaving daarvan via onafhankelijk tuchtrecht. We vormen de brug tussen leden en maatschappij door de inzet van de bij onze leden aanwezige (praktijk)kennis over de volle breedte van het fiscale terrein. Deze kennis zetten we in om een bijdrage te leveren aan het maatschappelijke debat over belastingen.

⁴ Meer informatie over de Commissie Wetsvoorstellen van de NOB leest u hier: <https://www.nob.net/over-de-nob/commissie/commissie-wetsvoorstellen/>.

